

HET HOGE WOORD

Hallo lieve lezer van VROUW! Moet ik me nog aan je voorstellen, nee toch? Google me even, dan weet je voldoende. Ik ben die overjarige, aandachtsbeluste, seksueel geobsedeerde brunette met dat open huwelijk dat gek genoeg al bijna twintig jaar duurt. O ja, en nog mama ook. Die arme man! Die arme kinderen! Het zal je moeder maar wezen.

De kost verdien ik met schrijven, dat ik eigenlijk niet kan, maar seks verkoopt en mijn boeken in een moeite door, dus dat is kat in het bakkie, appeltje eitje, een kind kan de was doen en al die dingen meer.

Geloof het of niet, maar er zijn ook dingen die je niet van me weet. Er is een kant die ik tot nu toe zorgvuldig verborgen heb gehouden, die ik nooit eerder heb vertoond. Het is... poeh, dit valt me zwaar, ik krijg het mijn pen amper uit, hou je vast, hier komt-ie, tadaaaa... mijn kwetsbare kant.

Je kwetsbaar opstellen schijnt heilzaam te kunnen zijn. Tot op heden heb ik het altijd halsstarrig geweigerd. Vanaf vandaag wordt dat anders. De komende weken zal ik op deze plek radicaal breken met mijn oude ik en je laten kennismaken met het timide meisje dat zich stilletjes in mij verborgen houdt.

Hallo allemaal, mijn naam is Heleen en eigenlijk ben ik heel onzeker. Zo, het hoge woord is er uit. Ik ben een vrouw zoals alle vrouwen en dat betekent dat ik worstel. Ik worstel en pieker elke dag. Mijn pieker top tien in willekeurige volgorde: werk, kinderen, uiterlijk, geestelijk welzijn, geld, vriendinnen, liefde, lichamelijke gezondheid, erkenning (of het gebrek eraan), seks (of het gebrek eraan).

Ik wil mijn getob graag met je delen, want samen tobben is gezelliger dan alleen. Mijn meest actuele piekerpunt hangt samen met mijn beroep. Ik heb net een nieuwe roman geschreven, hij ligt nu bij de drukker. Uiteraard heb ik mijn stinkende best gedaan om er een meesterwerk van te maken en in mijn dagdromen lees ik juichende recensies: Van Royen overtreft zichzelf. Van Royen eindelijk volwassen. Van Royen overtuigt in briljante roman. Ja, het timide meisje dat zich stilletjes in mij verborgen houdt, heeft een ongebreidelde fantasie. De realiteit is anders.

“Zal ik positieve recensies krijgen?” vraag ik mijn echtgenoot.

“Ik zou er niet op rekenen,” zegt hij. “En bovendien: wat kan het je schelen? Het gaat om je lezers. Hoop en bid dat zij je boek mooi vinden.”

“Ik ken mijn lezers. Zij zullen er vast van genieten. Dat kan haast niet anders.”

“Nou dan?”

“Ik wil het in de krant lezen,” houd ik vol. “Ik wil zwart op wit zien dat ik iets moois heb gemaakt. Straks verschijnen er weer allemaal nare stukjes. Ik krijg nu al buikpijn als ik eraan denk.”

“Honderdduizenden mensen lezen jouw boeken. Wat wil je nou nog meer?”

“Erkenning,” zeg ik met een zucht. “Erkenning, warmte en positieve aandacht. O ja, en ik wil een nieuw imago. Een lief, zoet, zacht, poezelig imago.” Hallo allemaal, ik ben Kitty en ik ben onzeker, lief, zacht en poezelig.

Hello Kitty! □

‘Hallo, mijn naam is Heleen en eigenlijk ben ik heel onzeker’